

EVANGÉLIUM – AKNAY JÁNOS KIÁLLÍTÁSA

Időpont:

2015. január 12. – 2015. január 30.

Hétköznaponként 15 és 18 óra között

Megnyitó: 2015. január 14, szerda 18:00; megnyitja: Sajgó Szabolcs jezsuita szerzetes, a Párbeszéd Háza igazgatója

Közreműködik: Gemma Énekegyüttes

Helyszín:

Párbeszéd Háza

1085 Budapest, Horánszky u. 20.

A tárlat középpontjában a Kossuth-díjas festőművész Jézus élete című képsorozata áll. A kiállítást 2015. január 14-én Sajgó Szabolcs SJ, a Párbeszéd Háza igazgatója nyitja meg. Közreműködik a Gemma Énekegyüttes. A kiállítás január 12-től január 30-ig látogatható hétköznaponként 15 és 18 óra között.

A program ingyenes.

Aknay János Kossuth-díjas magyar festő és szobrász 1949-ben született Nyíregyházán. 1959-1963 között a Debreceni Képzőművészeti Körben tanult. Középiskolai tanulmányait a Képző- és Iparművészeti Gimnáziumban végezte 1963-1967 között.

1970-től Szentendrén él. Művészete szervesen illeszkedik a szentendrei hagyományokba, a Vajda Lajos Stúdió Vajda Lajos, Korniss Dezső, Bálint Endre, Barcsay Jenő, Deim Pál nevével fémjelzett konstruktív-szürrealista irányzatba.

„(...) 1986-tól kezdődően (a korán elhunyt Sári nevű kislánya örök emlékére) a rovás geometrikusan vagy organikusan használt „S” és „Á” betűjéből, valamint több régebben használt szárnymotívum kereszteződéséből megszületett egy új absztrakt angyalmotívum alap is, amely egészen napjainkig a legváltozatosabb kombinációkban, variációkban és helyzetekben bukkant és bukkan fel festményein, grafikáin és objektjein (s egy köztéri, s két tájban felállított szobrán is!).

Ez a képzelet szárnyán közlekedő, térben is időben igen mozgékony, tiszavirágszerűen új és új alakot öltő *angyalmotívum* valóban úgy röpköd Aknay Jánosnál, mint mesékben a gondolat. Világokat hág át, csillagok közt jár-kelel, de mindig visszatér alkotó (atyjához), a művészhez, s be-benéz az ajtókon, ablakokon, s fel-felbukkan az újra és újjáépített szentendrei kulisszák között, és a háztetők, keresztek és kálváriák felett. Lénye néha kettős: síkkonstrukcióba metszett pozitív vagy negatív absztrakció, félig jel és félig artikuláció, néha gyermek, néha leány, néha androgín álomarc, néha maga a köd, a sötétlő félelem vagy a barlangi magány, néha egy darabka konkrét valóság, néha aranyló szent, néha *in memoriam* festő vagy barát, néha a visszasugárzó múlt és néha a tűnékeny jelen, néha a nap és néha a hold, néha árnyék, néha fény, néha szárnyas felhőként röpködő glóriás amőba-paplan, néha

ablakban, kapuban időző gyémánthegyű piramis-ufó, néha őriz, néha véd, néha magányos, néha jó hírt hozó, néha rejtőzködő, néha tojásba vagy körképbe költöző végtelen titok, és néha Isten mosolyában fészkelő, önmagát többszöröző, ikonfióka némaság. (...)

El kell ismerni, hogy majd 40 éve jelenlévő képvilága (amely egy magával ragadóan ösztönös és egy rendkívül tudatos képvilág keveréke) nemcsak hazai, de nemzetközi mércével mérve is igen egyéni, igen merész és igen nagyszabású (vagy másképp fogalmazva: éppúgy klasszikus, mint avantgárd) teljesítmény! Ahogy manapság mondani nemigen szokás: művészete egyszerre egyetemes és magyar.”

Novotny Tivadar.: (líraba oltott) Pályakép-összefoglaló